

Sanctuarul ceresc

Textul de memorat: „Ascultă din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor și fă-le dreptate.” (1 Împărați 8:49)

„Unde locuiește Dumnezeu?”

Această întrebare, deși simplă, ne poate pune în încurcătură. Ea ar putea da naștere la întrebări și mai dificile, precum: „Dacă Dumnezeu locuiește într-un anumit loc, cum e posibil ca El să fie pretutindeni?” sau „Are Dumnezeu nevoie de o locuință?”; „Dacă nu are nevoie de locuință, atunci de ce are totuși o locuință?” sau „De ce are totuși nevoie de ea?”.

Toate sunt întrebări bune și, dacă ținem cont de cât de limitată este cunoașterea noastră (și cât de multe sunt lucrurile pe care nu le știm), răspunsul nu este ușor de dat.

În ciuda acestor limitări, putem avea un răspuns pe baza cunoștințelor pe care le deținem. Ca adventiști de ziua a șaptea, noi știm din Biblie că Dumnezeu locuiește în cer, știm că, „de acolo, de sus”, El intervine în mod activ în favoarea noastră și că sediul activității Sale este sanctuarul ceresc.

Scriptura afirmă clar: sanctuarul ceresc este un loc real, din care putem afla adevăruri importante despre caracterul și despre lucrarea Dumnezeului nostru.

Săptămâna aceasta, ne propunem să ne îndreptăm atenția spre sanctuarul ceresc și spre lucrarea pe care Dumnezeu o îndeplinește acolo pentru noi, întrucât ceea ce face El în sanctuar este într-adevăr în favoarea noastră.

Reședința lui Dumnezeu

Noi spunem adeseori că „Dumnezeu este pretutindeni” sau că este „omniprezent”, ceea ce înseamnă că El este prezent în tot universul. Si nu ne înșelăm, întrucât El însuși spune: „Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape ... și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Nu umplu Eu cerurile și pământul?” (Ieremia 23:23,24)

David a înțeles că nimeni nu se poate ascunde de prezența Sa (vezi Psalmul 139).

La fel ca el, și Pavel susține că Dumnezeu este aproape de fiecare dintre noi, cel puțin din punct de vedere spiritual (Faptele 17:27,28).

Un atribut complementar omniprezenței lui Dumnezeu este existența Sa eternă. El nu are nici început și nici sfârșit (Psalmii 90:2). El a existat dintotdeauna și va rămâne în veșnicie (Iuda, vers. 25).

1. Ce aflăm din Scriptură despre locuința lui Dumnezeu? 1 Împărați 8:49; Psalmii 102:19. Cum să înțelegem ce ni se spune aici? Putem să înțelegem?

Trebuie să admitem că înțelegerea noastră asupra naturii Sale este limitată. El este spirit (Ioan 4:24) și de aceea nicio clădire, oricât de impunătoare, nu Îl poate cuprinde (1 Împărați 8:27). Dar Biblia afirmă că cerul (Ioan 14:1-3) și sanctuarul din cer sunt niște locuri reale (Evrei 8:2), unde Dumnezeu poate fi văzut (Faptele 7:55,56; Apocalipsa 4:2,3). Pe această bază, credem că cerul și sanctuarul din cer sunt locurile unde Dumnezeu Se întâlnește cu făpturile pe care le-a creat.

Locuința lui Dumnezeu este un subiect greu de înțeles sau de imaginat pentru noi. Dar Biblia ne spune că locuința Sa este reală. Ce putem face pentru a ne deprinde să avem încredere în tot ce ne învață Biblia, chiar dacă uneori ne este greu să înțelegem? De ce este important să învățăm să avem încredere, chiar și atunci când nu înțelegem?

Sala tronului

2. Citește Psalmii 47:6-9; 93:1,2; 103:19. Ce ne învață aceste texte despre Dumnezeu și despre tronul Său la scaunul Său de domnie?

În Biblie există mai multe viziuni despre tronul lui Dumnezeu. Cele mai multe dintre ele descriu un fel de „adunare cerească” pe care o conduce Dumnezeu, ca împărat. Un lucru interesant este că majoritatea viziunilor au legătură cu problemele de pe pământ, înfățișându-L, de regulă, pe Dumnezeu ca intervenind sau vorbind în favoarea oamenilor neprihăniți.

Toată Biblia Îl înfățișează pe Dumnezeu ca Suveran al universului. Bunăoară, în cartea Psalmilor tema cel mai des întâlnită este stăpânirea Sa. El nu este împărat numai în cer, ci și „Împărat peste tot pământul” (Psalmii 47:7) și nu va ocupa această poziție doar cândva, în viitor, ci o ocupă deja aici și acum (Psalmii 93:2).

Faptul că tronul lui Dumnezeu se află în cer are câteva implicații. Una dintre ele este aceea că Dumnezeu este independent de restului universului și, în același timp, superior lui.

3. Citește Psalmii 89:14; 97:2. Ce ne învață aceste texte despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul Său de a stăpâni?

Stăpânirea lui Dumnezeu este caracterizată de neprihănire și dreptate și, deopotrivă, de dragoste și de onestitate. Aceste calități morale descriu modul în care El intervine în lumea noastră și subliniază poziția Sa în Întregul univers. Totodată, ele sunt însușirile pe care El așteaptă să le aibă și poporul Său (Mica 6:8; compară cu Isaia 59:14). Ce privilegiu sfânt avem să manifestăm în viața noastră aceste calități!

„După cum pământul, ascultând de legile naturale ale lui Dumnezeu, avea să rodească, producând comori de neprețuit, la fel inima omului, ascultând de Legea Sa morală, avea să reflecte însușirile caracterului Său.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 144

Cum putem reflecta mai bine bunătatea, neprihănirea și dreptatea într-o lume plină de răutate, fărădelege și nedreptate? De ce este necesar să manifestăm aceste calități?

Închinarea în cer

4. Citește Apocalipsa 4 și 5. Ce ne descoperă aceste două capitole despre locuința lui Dumnezeu din cer? Dar despre planul de mântuire?

Practic, viziunea despre sala tronului din cer este o viziune despre sanctuarul din cer. Lucrul acesta este dovedit de limbajul utilizat, care face referire la sistemul religios ebraic. Spre exemplu, cuvintele pentru „ușă” și „trâmbiță” din Apocalipsa 4:1 apar frecvent în Septuaginta (traducerea în greaca veche a Vechiului Testament) cu referire la sanctuar. Cele trei pietre prețioase din Apocalipsa 4:3 apar și pe pieptarul marelui-preot. Cele șapte lămpi de foc ne aduc aminte de sfeșnicele din Templul lui Solomon. Cei douăzeci și patru de bătrâni ne trimit cu gândul la cele douăzeci și patru de cete preoțești care slujeau la templu pe parcursul unui an și care făceau rugăciuni simbolizate aici de tămâia din „potirele de aur” (Psalmii 141:2). Toate aceste versete ne trimit la serviciul de închinare din Vechiul Testament, care se desfășura în sanctuarul pământesc.

De asemenea, Mielul înjunghiat din Apocalipsa 5 arată spre moartea sacrificială a lui Hristos. El este unicul mijlocitor al mântuirii și este socotit vrednic datorită biruinței obținute (Apocalipsa 5:5), datorită jertfei Sale (Apocalipsa 5:9,12) și datorită divinității Sale (Apocalipsa 5:13).

„Hristos a luat asupra Sa natura omenească și Și-a dat viața ca jertfă, pentru ca omul, ajungând părtaș la natura divină, să poată avea viața veșnică.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 141

Scenele descrise în aceste două capitole, în centrul cărora se află tronul divin, înfățișează lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Remarcăm aici că această lucrare s-a desfășurat sub privirile ființelor inteligente din cer, fapt ce constituie un alt aspect esențial al temei marii lupte.

Gândește-te ce înseamnă faptul că Hristos, în calitate de Dumnezeu, a luat asupra Sa natura noastră omenească și a murit în locul nostru; cu alte cuvinte, El a luat asupra Sa toate relele pe care le-ai făcut și pentru care ai merita să fii pedepsit. De ce este necesar ca tot ce faci să aibă la bază acest adevăr?

Sala de judecată

5. Ce altă activitate mai desfășoară Dumnezeu în templul din cer? De ce este important să știm acest lucru? Psalmii 11:4-7; Habacuc 2:20.

Mulți psalmi arată că Domnul nu este indiferent la nevoile celor neprihăniți sau la nedreptățile pe care ei le suferă adesea. El va interveni în favoarea celor care strigă după dreptate, îndreptându-l pe cel nevinovat și condamnându-l pe cel vinovat (Deuteronomul 25:1). Când Dumnezeu judecă, sala tronului devine o sală de judecată, iar tronul ceresc, un scaun de judecată. Cel care stă pe scaunul de domnie este Judecătorul (Psalmii 9:4-8), fapt cunoscut în Orientul Apropiat antic, unde împărații îndeplineau totodată și rolul de judecători. La judecată sunt chemați atât cei răi, cât și cei buni. Cei răi primesc o pedeapsă similară celei primite de Sodoma și Gomora, dar cei buni „privesc fața Lui” (Psalmii 11:6,7).

Asocierea dintre sala tronului și sala de judecată apare și în Daniel 7:9-14 (un pasaj important asupra căruia vom reveni ulterior). Și de această dată, judecata constă din două hotărâri: decizia de dezvinovățire a sfinților și decizia de condamnare a dușmanilor lui Dumnezeu.

Profetul Habacuc Îl întreabă pe Dumnezeu de ce tace în fața nedreptății (cap. 1), iar Domnul îl asigură că judecata Sa va veni negreșit (cap. 2:1-5). Idolii nu au „duh” care să-i însuflețească (vers. 19), dar Dumnezeul Creator stă pe scaunul Său de domnie din templu (din sanctuarul ceresc) și este pregătit să judece. În final, profetul dă următorul îndemn: „Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (vers. 20). Atitudinea corespunzătoare în fața stăpânirii și a judecății lui Dumnezeu este tăcerea plină de venerație.

Așadar, sanctuarul din cer este locul în care Dumnezeu Își descoperă prezența într-un mod special, locul în care El primește închinarea din partea ființelor cerești și în care aduce la îndeplinire judecata Sa dreaptă pentru toți oamenii. Dumnezeu este drept și toate întrebările noastre legate de dreptate vor primi răspuns la timpul socotit potrivit de El, nu de noi.

Adeseori, trecem prin situații în care strigăm după dreptate și nu ni se face dreptate. De ce este nevoie să avem încredere în dreptatea divină? Dacă nu ar fi făgăduința lui Dumnezeu că ne va face dreptate, ce speranță ne-ar mai rămâne?

Locașul mântuirii

6. Ce lucrare îndeplinește Domnul Isus Hristos înaintea tronului lui Dumnezeu? Evrei 8:1,2.

Cartea Evrei ne învață că Hristos slujește în sanctuarul ceresc în calitate de Mare-Preot al nostru. Scopul acestei lucrări este mântuirea noastră, întrucât El Se înfățișează „pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24). El simte cu noi și ne asigură că nu vom fi respinși și că vom primi îndurare și har (Evrei 4:15,16) în virtutea jertfei Sale pentru noi. La fel ca sanctuarul pământesc, sanctuarul ceresc este locul unde se face „ispășire” (sau răscumpărare) pentru păcatele celor care cred (Evrei 2:17). Același Isus care a murit pentru noi slujește în cer „pentru noi”.

7. Ce scene din sanctuar sunt descrise în Apocalipsa 1:12-20; 8:2-6; 11:19; 15:5-8?

În scena introductivă, din Apocalipsa 1:12-20, Domnul Hristos este înfățișat îmbrăcat în haine preoțești și stând în mijlocul celor șapte sfeșnice.

A doua scenă prezintă sala tronului din cer cu scaunul de domnie, sfeșnicele, marea, Mielul înjunghiat, sângele și potirele de aur pline cu tămâie (cap. 4 și 5) care fac trimitere la lucruri din sanctuar.

A treia scenă face referire la slujba neîntreruptă de mijlocire care are loc în prima încăpere a sanctuarului ceresc (cap. 8:2-6).

A patra scenă, care este de altfel și scena centrală a cărții, ne lasă să întrevădem chivotul legământului din a doua încăpere (cap. 11:19).

A cincia scenă expune privirilor noastre întregul sanctuar din cer (cap. 15:5-8).

A șasea scenă se distinge de toate celelalte, deoarece nu cuprinde o referire explicită la sanctuar, probabil pentru a arăta că lucrarea Domnului Hristos de acolo s-a încheiat (cap. 19:1-10).

Scena finală înfățișează cetatea sfântă și măreață care coboară „din cer” pe pământ și despre care se spune că este „cortul lui Dumnezeu” (cap. 21:1-8).

În urma unui studiu atent, descoperim relația strânsă dintre aceste scene, dar și extinderea treptată a lucrării de mântuire: de la lucrarea lui Hristos pe pământ la slujirea Sa cerească în prima și în a doua încăpere, apoi la încheierea slujirii ca Mare-Preot și, în final, la „cortul lui Dumnezeu” de pe Noul Pământ.

Studiu suplimentar

„Lui Pavel i-a fost arătat cerul și, în cuvântarea despre lucrurile slăvite pe care le-a văzut acolo, cel mai bun lucru pe care a putut să-l facă a fost să nu încerce să le descrie. El ne spune că ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și nici la inima omului nu s-au suit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc. Așadar, oricât v-ați pune imaginația la lucru, oricât v-ați strădui să încercați să înțelegeți și să vă gândiți la greutatea veșnică de slavă, simțurile voastre finite, solicitate și oboseite de acest efort, nu o vor putea pricepe, fiindcă dincolo se întinde infinitul. Este nevoie de toată veșnicia pentru a descoperi frumusețile și pentru a scoate la lumină comorile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1107.

„Cel mai mare edificiu ridicat vreodată de mâini omenești este o reflectare palidă a gloriei și a imensității locuinței Regelui regilor, unde mii de mii Îi slujesc și de zece mii de ori zece mii stau înaintea Lui (Daniel 7:10), acel templu plin de slava tronului veșnic, în care serafimii, paznicii lui strălucitori, își acoperă fețele în adorare. Totuși, prin intermediul sanctuarului pământesc și al ceremoniilor lui, erau transmise adevăruri importante despre sanctuarul ceresc și despre marea lucrare de răscumpărare a omului, îndeplinită acolo.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 414

Întrebări pentru discuție

1. Citește de la secțiunea de vineri, al doilea citat din Ellen White. Ce vrea să spună prin faptul că sanctuarul pământesc și ceremoniile lui transmiteau „adevăruri importante” pentru mântuirea noastră? Care sunt aceste adevăruri? De ce sunt importante?
2. Ce înseamnă faptul că Dumnezeu „locuiește” în cer? Cum să înțelegem ideea?
3. Studiul din săptămâna aceasta a amintit faptul că ființele inteligente din univers văd lucrarea pe care Dumnezeu o realizează în favoarea omenirii. De ce este crucial să înțelegem acest aspect? Cum ne ajută să înțelegem tema marii lupte și importanța acestei teme pentru planul de mântuire, în ansamblu? Ce ne spune despre caracterul lui Dumnezeu faptul că El le permite unor ființe create să analizeze modul în care El acționează?